

"OK" DEL TRIBUNAL DE COMPTES A L'AMNISTIA

El tribunal s'explica davant un selecte auditori

Transcripció vertadera del discurs del màxim responsable del tribunal:

No parlem com a individus sinó com a organisme vigilant i defensor de la legalitat comptable espanyola. "I això què és?" us preguntareu. Ni idea, però tenim qui ens informa; ja sigui el govern o l'oposició, o algun tribunal germà...

Depèn. Sigui com sigui, no hi ha euro que passi en fals pel nostre sedàs. A vegades, hi passen milions, però això ja és una altra cosa.

El que venim a celebrar avui és l'honor que sentim tots els membres del tribunal, el fet d'haver amnistiats els fills de puta *[murmuris a la sala]* cata-

lans. I no per haver-ho signat avui, sinó pel temps que hem estat resistint-nos a la firma. Sense voler pecar de magnífics, podem assegurar que, com a mínim, hem retardat l'acord un bon parell d'anys. Que es fotin!

Volem reconèixer que sempre hem sentit l'escalf de les direccions dels altres tribunals espanyols. És de justícia, també, destacar els consells i ànims que hem rebut de bona part dels líders nacionals, tant de dretes com d'esqueres. Ha estat un honor salvar Espanya *[aplaudiments a la sala]*.

L'orador saluda sincerament emocionat, després es refà i, a la senyora que tenia al costat, li diu:

I ara, *madame*, obri les portes de totes les habitacions i tanqui la del bordell. Avui, el tribunal es queda en exclusiva amb les seves amables pupil·les en ple. Apunti-ho al nostre compte, que és el del contribuent!

LA POLICIA VA A LA UNI, PERÒ ES QUEDA AL PATI

Càrregues policials contra estudiants i professors

A la policia, li estan fent la vida impossible. Com tots sabem, els cossos policials provenen històricament d'aquelles bandes armades que servien els senyors feudals, ara fa una pila d'anys; però el que aleshores es podia considerar una vida quasi regalada, de menjar, dret a cuixa i impunitat absoluta, ara, amb les eines modernes, se'ls està complicant i els cossos van d'allò més deprimits.

El relat, el seu (i en l'hipotètic i remot cas que algú els demanés explicacions), continua sent el dels seus antecessors medievals: defensa pròpia. I a veure qui els portava la contrària. Ara no. Ara hi ha periodistes, càmeres de vídeo, drons, un espectacle mediàtic que els tira per terra les seves versions.

A Madrid, la darrera setmana van tornar a fer el préssec. Estudiants manifestant-se, cridant, lluint pancartes, professors fent-los costat; i la Policia, que es posa neguitosa i comença a repartir bastonades. El de sempre, excep-

te que la versió oficial de provocació estudiantil queda absolutament desmentida per les mil imatges enregistrades. La solució que han trobat per a justificar-se és un augment de sensibi-

litat: la policia d'avui en dia es sent agredida per una mirada (versió Procés) o per un insult o una rialla a la cara. I ja se sap, a més sensibilitat, més hòsties.

